

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie **B. M.**

skazanej z art. 286 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 14 czerwca 2016 r.

kwestii dopuszczalności zażaleń skazanej oraz jej obrońcy

na zarządzenie upoważnionego sędziego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 kwietnia 2016 r. odmawiające przyjęcia zażalenia obrońcy skazanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 marca 2016 r., sygn. akt II AKo 225/15 o oddaleniu wniosku obrońcy skazanej o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Bielsku- Białej z dnia 28 lipca 2014 r., sygn. akt VII Ka 429/14, wobec niedopuszczalności zażalenia z mocy ustawy, na podstawie art. 547 § 1 *in fine* k.p.k., § 4 ust. 1 i § 17 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 2015, poz. 1805), oraz art. 624 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1) pozostawić zażalenia bez rozpoznania,**
- 2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego T. A., Kancelaria w S., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa zł osiemdziesiąt gr), w tym 23% podatku VAT, za sporządzenie zażalenia,**

**3) zwolnić skazaną od kosztów sądowych postępowania
zażaleniewego.**

UZASADNIENIE

Rozpoznanie przyjętych i przedstawionych Sądowi Najwyższemu zażaleń nie jest dopuszczalne. Przyjęcie tych zażaleń przez upoważnionego sędziego Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Katowicach nastąpiło bowiem z naruszeniem art. 547 § 1 *in fine* k.p.k. Z przepisu tego wynika, że na postanowienie o oddaleniu wniosku o wznowienie postępowania wydane przez sąd apelacyjny nie przysługuje zażalenie. Wobec tego unormowania nie ma sądu odwoławczego, który uprawniony byłby do rozpoznania takiego zażalenia. Nie jest nim Sąd Najwyższy, który w myśl art. 27 k.p.k. wprawdzie rozpoznaje również środki odwoławcze, ale w wypadkach wskazanych w ustawie. Zatem skoro od określonego rozstrzygnięcia nie przysługuje z mocy ustawy środek odwoławczy, to również nie przysługuje taki środek od zarządzenia o odmowie przyjęcia środka odwoławczego na niezaskarżalne rozstrzygnięcie.

Nie budzi obecnie wątpliwości, że sąd apelacyjny orzekając w kwestii wznowienia postępowania karnego, nie rozstrzyga w przedmiocie odpowiedzialności karnej osoby, której dotyczy wniosek. Nie rozpoczyna więc postępowania co do istoty sprawy. Z tego m.in. powodu orzeczenie sądu apelacyjnego o oddaleniu (albo pozostawieniu bez rozpoznania) wniosku o wznowienie postępowania nie jest orzeczeniem wydanym w pierwszej instancji (tak Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 czerwca 2013 r., SK 23/10 - OTK - A 2013, z. 5 poz. 57, który stwierdził, że art. 547 § 1 k.p.k. nie jest niezgodny z art. 78 w zw. z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). Wobec powyższego, odesłanie zawarte w art. 545 § 1 k.p.k., że w postępowaniu o wznowienie stosuje się odpowiednio art. 429 k.p.k., należy odczytywać w powiązaniu z uregulowaniem zawartym w art. 547 § 1 *in princ.* k.p.k. i § 1 art. 429 k.p.k. Ustawodawca nadał tylko sądowi okręgowemu przymiot sądu pierwszej instancji przez prawo strony do zaskarżania jego orzeczenia o oddaleniu albo pozostawieniu bez rozpoznania wniosku o wznowienie postępowania. Dlatego na zarządzenie tego sądu (art. 429 § 1 k.p.k.) przysługuje zażalenie o odmowie przyjęcia środka odwoławczego (art. 429

§ 2 k.p.k.). Również jedynie z mocy prawa, to jest art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 i 3 k.p.k. na zarządzenie prezesa sądu apelacyjnego będzie przysługiwało zażalenie do Sądu Najwyższego, ale tylko o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania. Nietrafne było zatem wyznaczanie obrońcy do sporządzenia zażalenia i przyjęcie obu zażaleń.

Sąd w niniejszym składzie przychylił się zatem do stanowiska wyrażonego w judykaturze i piśmiennictwie, że na zarządzenie prezesa sądu apelacyjnego odmawiające przyjęcia niedopuszczalnego środka odwoławczego nie przysługuje zażalenie (postanowienie SN z dnia 22 marca 2000 r., V KZ 23/00 – OSNKW 2000, z. 5-6, poz. 52, P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek: Kodeks postępowania karnego. Komentarz do artykułów 468 – 682, t. III, s. 446, Warszawa 2012). Tym samym, Sąd nie podziela odmiennego poglądu wypowiedzianego także w orzecznictwie i piśmiennictwie (postanowienie SN z dnia 4 lutego 1998 r., III KZ 199/97 – OSNKW 1998, z. 3-4, poz. 16, S. Zabłocki: Przegląd orzecznictwa Sądu Najwyższego – Izba Karna, Palestra 1998 r., nr 34, s. 176 – 177, J. Grajewski, S. Steinborn: Komentarz aktualizowany do art. 547 Kodeksu postępowania karnego, Lex 2015).

Mija się z celem unormowania określonego w art. 547 § 1 *in fine* k.p.k. przyjmowanie a następnie rozpoznawanie zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia zażalenia z powodu jego niedopuszczalności tylko po to, aby potwierdzić tę niedopuszczalność.

Dlatego postanowiono jak na wstępie.